

Mentre servidor estudiava Ciències de la Desinformació en una universitat de periodisme i de dretes o, és igual, de dretes i de periodisme —que, compte, no és el mateix que una universitat de periodisme de dretes (però s'assembla); doncs, això, quan estudiava periodisme per a no ser periodista, quina contradicció, anava jo regalant una especial atenció a escenes docents que representaven el curiós fenomen pel qual part de l'ideari d'acció marxista s'ha anant transformant en un artillugi polític sensiblement més eficaç en els arguments dels liberals que en les falçs i destraldades dels comunistes, per molt reveladores i convincentes que estes arribaren a ser. No és fàcil passar de la teoria a la pràctica, i menys per a qualsevol liberal ibèric poc addicte a l'autocrítica... És a dir, poc liberal.

No obstant això, no cal anar molt lluny per a trobar certes pràctiques d'acció política que, profanades a la santíssima esquerra, estan funcionant amb solvència per als seus promotors. Fa uns mesos, el nacionalcatolicisme montà manifestacions contra els matrimonis entre homosexuals, tres “manis” en només tres setmanes. Dissabte passat, el PP, els bisbes i associacions catòliques es manifestaren contra la nova llei d'educació, la LOE. Tanta manifa en tan poc temps deu ser, per als hereus de la CEDA (aquella Confederació Espanyola de Dretes Autònomes), alguna cosa així com un rècord polític d'alienació marxista.

Podríem dir que, en poder de convocatòria, Rajoy ja ha superat al seu avi ideològic, Gil Robles. La dreta ibèrica sempre ha sigut més propensa al pronunciament, al cop d'estat i a la proclamació patriòtica... I tanta manifa sorprén. Dic jo que qualsevol dia ens monten una “revolució taronja”.